

poletje, obilje
 se spušča nanj;
 a onkraj,
 na zadnjem obzorju,
 se dviga gora.
 Ta, ki pohajkuje po stezah,
 je resnično videti srečen,
 spremljaš ga z okna
 v sanjah, v daljavi,
 kako previdno stopa v gozdove.

Ničesar ne skriješ
 sredi prostorov,
 opazovan na skrivaj,
 z bolečino.
 Iz večnega mraka smrek
 sumljivo
 prelit
 s trepalnico risa
 v jedro prostorov.

A onkraj njega,
 v zasedi gozdov
 se dviga gora.

(Iz zbirke Branilci, 1975)

Adrian Popescu

BLAGA SVETLOBA, SOMRAK Blaga svetloba, somrak, svetlikanje mrtvega zlata
 iz zakladnice Serenidov, ki so vladali — ne z ognjem in
 mečem — in jih ne omenja nobena zgodovinska knjiga,
 1 tebe iščem tam, onkraj vrta,
 kjer plapola zadnja jata hipnotičnih akacij,
 ko kradoma stopam, sramujoč se, od obložene mize,
 od umazanih desk, obloženih s kostmi in vinskimi čašami,
 skoz trnje krohota, zasmehovan od prijateljev:
 — če mu ni prav, zakaj nas še spremlja?

- VZPENJANJE
PO
STOPNICAH
- Srečna svetloba, carissima, clarissima, srebro
iz zakladnice tistih, ki so odšli, jasna senca, klarisa,
blaga svetloba, somrak, svetlikanje mrtvega zlata
iz zakladnice Serenidov, iz bliska Ločenih Umov.
- 2 Medtem ko se vzpenjaš po stopnicah proti kapelicam v San
Marku, nenadoma krila Poslanca, naslikana na steni, prehitijo
vonj anemon na poljani. Srečna svetloba večera v Voronecu,
sij večerne zarje v gorskem kotlu,
carissima, clarissima, beata est, v Bukovini, v deželi
Bukovih gozdov ali na vinskih gričih v Toscani.
- NATANČNA
STROGA
- V zapuščeni kašči, na poljani, pokriti s slamo — tam, kjer
ugašajo žafrani in mrmrajo čudne besede, ali v Brunelleschovi
kapeli, natančni in strogi, brez madeža, v razsežnostih starih,
- 3 ki so te bolj ljubili, se skrivaš kot od ljudi na motornih
kolesih preganjana srna, uboga deklica, ki mi pošilja bratski
»salute«.
- Kako naj te pozabim in kako bi te mogel pozabiti mladenič,
tisti z Rena, zazrt, očaran, smehljajoč se, v »il chiostro«,
dvorišče za sprehode pred večerjo, ko vse stvari sveta
stopajo v svoj začetni mir.
- LAHKO ŽIVIS
- Lahko živiš v skladišču, kjer je skupina deklic
(spominjam se) igrala igro po besedilu neznanega avtorja;
to je bila moja prva gledališka predstava — ne pod kristalnimi lestenci
- 4 in na kraljevem žametu, temveč med suhimi
sodi, med grozdjem in sencami. Ali med opekami nekdanje
rimske kopalnice, med razvalinami mirnega kraja v Etruriji,
ki mi vzbuja velik strah, a ne vem, zakaj, in na slepo
tipljem sklepe desnice in vrat in čakam, da zaslišim od
zunaj korake Kentavra, medtem ko sužnje prestrašeno beže
v cubiculum. Blaga svetloba, moja žena — ti, ki me
poljubljaš na čelo.
- LAHNO
KAKOR
V SANJAH
- Ti, ki me poljubljaš na čelo, sladka svetloba, moja žena,
lahno kot v sanjah, ob nazobčastih kolesih in klavnicah,
ob transmisijskih jermenih in ob tekmah avtomobilov, ob
slovesnih konvencijah in praznih konzervnih škatlah z vonjem
- 5 po bukovih gozdovih. S teboj stojim šepetajoč proti zahodu,

ko prihajajo, da bi me vprašali: Zakaj stojiš v temi? ali:
 Kako moreš brati v tej slabi, umirajoči svetlobi?
 Tako so rekli tistemu slikarju iz Nizozemske Sova. A njegove
 oči so videle senco stvari, ki jih ti razvozlavaš iz teme.
 Blaga svetloba, moja žena.

SKOZI PRAH SVETA
 Kako dolgo si hodil skoz prah sveta,
 otrok z lasmi, polnimi zlatih os in nočnih vešč,
 in dvigal bel prah s podplati,
 preden si zagorel v zvezdi.

Modrikast dim se dviga iz doline
 in širi se prijeten vonj iz oblaka smole —
 nemara si je vas mizarjev
 tam zgradila svojo tajno pristavo,
 ali vitki pastirji čebel,
 proseč te, da bi sedel z njimi k večerji.
 V prahu sveta, otrok z lasmi,
 prepornimi velikih os in nočnih vešč,
 koliko časa si bil samo
 dolg pramen žarkov v rokah nikogar?

VROČINA
 Célo moje telo je sveča,
 prosojno nebo moj plamen použiva.
 Kakor ptica
 bom mrtev tehtal več kot sem za živa.
 Goreče oko se z voskom hrani
 in daje kapljo rose žgoče.
 Nekoč sem znal leteti — zdavnaj,
 spominjam se, dokazati mi ni mogoče.
 Celó moje telo je sveča,
 Ko prelije plamen se v sinjino
 in sveča cela v prst se bo stopila,
 bom v roki še čutil vročino.

SLAVOSPEV
 KAČAM
 Ve bolj kot jaz poznate skrivnostni okus
 železa, urana, smaragda,
 najdišča, skrita v prijetni temi.
 Ve prinašate vesti iz onostranskega carstva

in služite Hermesu.

Ve poznate labirint, plapolajoče vdolbine, območje senc,
vaše so zakladnice Noči in moči sladkih strupov.

Moj jezik je nedeljiv, divjaški, nezanesljiv,
zlahka razumljiv, preveč lahko ga dokažeš.

Med in strup nosite ve pod razklanim jezikom. Neznana je vaša
vzvišena hoja in pota v globino,
nihče ne ve zanje, kot ne poznamo sledov
leta jastrebom pod nebom, vala v reki.

Napol razumljive besede — kot preroki — je izrekel
naš prijatelj, ko ga je gad napadel v gorah
in mu je strup stekel kot nova, divja kri
po žilah in zmočil blede čelo.

Pa tudi vam ni dano, da bi se smele
same, kot obkoljen škorpion, izgubiti
iz Časa, postati čisti O, brez začetka in konca,
bel vokal, prvinski krog.

Tudi ve ne obvladate brezmejnega carstva nekega Imena,
Komajda območje zloga, njegove galerije, globino
in mrakobnost podzemlja.

Tudi za vas sonce zloguje kamne, kjer vas zalotimo
prežeče z očmi, odrevenele, zamaknjene
z malone prevodljivimi pojmi, bi rekel:
mrmranje, mrmranje, mrmranje . . .

JESEN
V GORAH

Jesen in bukov gozd v gorah, listje žari
in trgaš se počasi iz prsti,
vonj grozdja, gob in vonj lesa
v srce prijetno ti kaplja.

Tramovi, črna sajasta bruna v očetovi hiši, mehkó
se temni in svetlika ponižna goba kot staro srebro.

Jesen v zahodnih gorah, sij modrikast in čist
kot lahen otok, kot list —
tu se tí pamet bistri, ne moreš soditi krivó:
listje in listje in listje — celo drevo.